

PEONY

6

เขียน

Hanmint

แปล

แซริน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเทศกาลเก็บเกี่ยวก็มาถึง แม่พิธีกรรมและแผนการที่ต้องการให้ ‘พืชผลของคาร์มัท’ เข้าไปอยู่บนแท่นบูชาจะสัมฤทธิ์ผล แต่ก็เกิดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของอาร์ทีเซียขึ้นในเวลานั้นเอง จู่ๆ เธอก็กำลังจะคลอดลูก แล้วยังมี ‘พลังศักดิ์สิทธิ์’ ที่ไม่ได้ปรากฏมาถึงสองร้อยปีขึ้นเป็นแสงสีเขียวล้อมรอบตัวเธออีก นอกจากจะทำให้ผู้คนมากมายที่ร่วมงานตกตะลึงถึงที่สุดแล้ว พลังที่แสดงขึ้นมายังหมายความว่าชีวิตของอาร์ทีเซียตกอยู่ในอันตรายอีกด้วย!

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเอง ดินแดนทางตอนใต้ก็มีแผนการอันลึกซึ้งเกิดขึ้นมากมาย และแน่นอนว่าแผนการหลายอย่างล้วนมีความเกี่ยวข้องกับบัลลังก์ของจักรพรรดิคนต่อไป เรื่องราวพลิกผันหลายอย่างเกิดขึ้นในเล่มนี้เอง มาเอาใจช่วยตัวเองของเรากันค่ะ

PEONY

บทที่ 28

‘ถึง ท่านหญิงที่เคารพรัก

ช่วงนี้อากาศเริ่มเย็นลงแล้ว หวังว่าท่านหญิงจะยังสบายดี นะคะ ในจดหมายครั้งก่อนท่านบอกว่าสุขภาพแข็งแรงดี แต่ถึง อย่างนั้นข้าก็ยังอดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะท่านมักจะบอกว่าตัวเอง ‘ไม่เป็นไร’ อยู่เสมอ

แต่ในเมื่อมีท่านแกรนด์ดยุกคอยดูแลอยู่เคียงข้าง ข้าก็คิดว่า คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงอีกแล้วละค่ะ

ที่นี้กำลังเริ่มเก็บเกี่ยวข้าวสาลีกันแล้ว ถึงแมปีนี้จะได้ อดมสมบูรณ์มากนัก และผลผลิตก็ดีกว่าค่าเฉลี่ยเพียงเล็กน้อย แต่ภาพของทุ่งข้าวสาลีที่กว้างสุดลูกหูลูกตาทั้งดงามมากทีเดียวค่ะ

ข้าได้ยืนยันว่าบางพื้นที่ยังต้องรออีกประมาณหนึ่งเดือนถึงจะเริ่มเก็บเกี่ยวได้ เนื่องจากเซอร์ฟอรัปซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรตั้งใจเว้นช่วงเวลาให้การเพาะปลูกเหลื่อมล้ำกันเพื่อให้สามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตได้อย่างต่อเนื่อง

โชคดีที่เมื่อสองปีก่อนมีเพียงไม่กี่พื้นที่เท่านั้นที่ได้รับผลกระทบจากคลื่นสัตว์ประหลาด เพราะถ้าหากพื้นที่ซึ่งได้รับความเสียหายขยายเป็นวงกว้างมากกว่านี้ เราคงต้องเร่งเก็บเกี่ยวข้าวสาลีในรอบแรกพร้อมกันทั้งหมดเพื่อชำระภาษีไปแล้วล่ะค่ะ

และเนื่องจากการเก็บเกี่ยวในปีนี้มีคามยืดหยุ่นขึ้น ชาวบ้านในดินแดนฝั่งตะวันตกจึงสามารถบริโภคเสบียงอาหารได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่ขาดแคลนค่ะ

สมาคมที่ก่อตั้งโดยกลุ่มผู้ค้าธัญพืชรายย่อยก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ แต่ละครัวเรือนยังมีการเก็บสะสมเสบียงไว้ที่ละเล็กทีละน้อย แถมยังมีเสบียงต่างๆ ที่ฝ่าบาททรงพระราชทานให้ รวมถึงการขยายระยะเวลาในการจัดสรรเสบียงด้วย ดังนั้นต่อให้มีการแจกจ่ายเพื่อช่วยเหลือผู้ยากไร้ในช่วงฤดูหนาว คลังเสบียงก็คงไม่มีทางหมดค่ะ

ข้าคิดว่าท่านหญิงน่าจะสนใจบันทึกของเซอร์ฟอรับก็เลยขอให้เขาเขียนเป็นรายงานมาให้ด้วย แต่เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนท่านหญิง ดังนั้น ข้าจะส่งไปให้ท่านอัสการ์แทนค่ะ

ตอนนี้ก็ใกล้จะถึงเวลาแล้วสินะคะ

พีเฮลลีย์ส่งจดหมายมาพร่ำบ่นไม่หยุดเลยละค่ะ ครึ่งล่าสุดข้าถึงกับได้รับจดหมายจากนางถึงสี่ฉบับในคราวเดียว แต่ข้าก็คิดว่านางเหมาะสมกับหน้าที่นั้นแล้วค่ะ

ถ้าคุณหนูลืมตามาดูโลกเมื่อไร ข้าจะรีบกลับไปที่นั่นทันที ระหว่างนี้ขอให้ท่านหญิงดูแลสุขภาพตัวเองให้ดีด้วยนะคะ ถึงแม้จะอยู่ห่างไกลเช่นนี้ แต่ข้าขอภาวนาให้ท่านหญิงมีสุขภาพแข็งแรงอยู่เสมอค่ะ

ลิเซีย'

ลิเซียตรวจดูจดหมายที่เขียนเสร็จแล้วอีกครั้ง ก่อนหน้านี้หล่อนเขียนลงในสมุดร่างและตรวจสอบดูแล้วถึงสามครั้ง ก่อนที่จะย้ายมันลงมาในจดหมาย ดังนั้นจึงไม่น่าจะมีประโยคใดที่เป็นปัญหา

หล่อนใช้กระดาษซับน้ำหมึกกดลงไปบนจดหมายเพื่อซับหมึกที่เหลือออก จากนั้นก็เผาทั้งกระดาษซับน้ำหมึกและแผ่นกระดาษที่ใช้ร่างทั้งอย่างรวดเร็ว

ในระหว่างนั้น ลิเชียก็ยิ้มออกมาอย่างขมขื่น หล่อนจำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำว่าตัวเองตัดสินใจที่ต้องจุดไฟก่อนเริ่มเขียนมาตั้งแต่เมื่อไร

ก๊อก ก๊อก

หลังจากลิเชียปิดซองจดหมายแล้วพ่นิกด้วยชีผึ้งเสียงเคาะก็ประตูดังขึ้น

“เชิญค่ะ”

“ขออภัยค่ะ เลดี้มอร์เทน”

ลาเนีย ผู้ช่วยของลิเชียปรากฏตัวขึ้น

ครั้งก่อนที่มา ลิเชียคิดว่าตัวเองคงไม่จำเป็นต้องมีผู้ช่วย แต่สถานการณ์ในตอนนี้อันแตกต่างออกไปเล็กน้อย

ลิเชียต้องการทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

แตกต่างจากในอดีตที่เคยคิดอย่างไร้แบบแผนและไม่เข้าใจสถานการณ์ ว่าแค่แจกจ่ายเสบียงและรักษาผู้ป่วยก็เพียงพอแล้ว ตอนนี้หล่อนเองก็เริ่มเข้าใจความเป็นไปของโลกใบนี้ขึ้นมาบ้างแล้วเช่นกัน

การทำงานจำเป็นต้องมีผู้ช่วย

“เซอร์ฟอว์บมาขอเข้าพบค่ะ”

ลาเนียกล่าว

“เข้าใจแล้ว”

ลิเซียวางจดหมายไว้บนถาด ก่อนจะเดินออกมาข้างนอก
ฟอว์บกำลังรออยู่ในห้องรับแขก ใบหน้าที่เต็มไปด้วย
ร่องรอยของกาลเวลาเผยรอยยิ้มเบิกบาน

“สวัสดิ์ค่ะ ข้าได้ยินว่าเซอร์เฟิงออกเดินทางไกล คราวนี้
กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่หรือคะ”

“กลับมาเมื่อเช้านะครับ แล้วข้าก็นำข่าวที่เลดี้มอร์เทน
น่าจะอยากทราบมาด้วย”

ลิเซียเอียงคอคด้วยความสงสัย

ฟอว์บเป็นเจ้าหน้าที่ระดับล่าง แม้การได้ชื่อว่าเป็น
เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรจะฟังดูดี แต่เดิมทีหน้าที่ของเขาก็
มีเพียงการคาดการณ์ปริมาณผลผลิตทางการเกษตรของแต่ละ
พื้นที่ และรายงานไปยังเบื้องบนเท่านั้น

นี่ไม่ใช่งานที่ทำเพื่อจุดประสงค์ในการคำนวณภาษี
แต่เป็นงานที่ทำเพื่อวิเคราะห์สาเหตุของความล้มเหลวหรือ
ความอุดมสมบูรณ์ของผลผลิตในแต่ละภูมิภาค

หากผลผลิตมีความอุดมสมบูรณ์เนื่องจากกรรมวิธีเพาะปลูกใหม่ๆ เขาก็ต้องทำการศึกษาวิจัยและเผยแพร่ออกไปให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง หากพื้นที่ใดเก็บเกี่ยวผลผลิตได้ไม่ดี เขาก็มีหน้าที่ช่วยฝึกอบรมและคอยให้การสนับสนุน

โดยหลักการแล้วมันควรจะเป็นเช่นนั้น แต่ในความเป็นจริงกลับไม่มีการออกมาตรการเพิ่มเติมใดๆ จากส่วนกลางเลย

ดังนั้น มันจึงเป็นตำแหน่งที่ไม่มีความหมายอะไร พวกเขาเพียงแต่งตั้งคนขึ้นมาและปล่อยทิ้งไว้ เนื่องจากกฎหมายของจักรวรรดิระบุว่าต้องมีตำแหน่งนี้เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ฟอর্বยังคงปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองอย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง

ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่มีระลอกคลื่นสึนามิประหลาดเกิดขึ้น หรือแม้แต่ในช่วงที่เหล่าผู้นำทัพเข้ามามีบทบาทและใช้อำนาจในพื้นที่ เขาก็ยังคงทำหน้าที่ตรวจสอบ วิจัย และเก็บข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในพื้นที่เพาะปลูกของดินแดนฝั่งตะวันตกอย่างต่อเนื่อง

ท้ายที่สุดแล้ว ความพยายามเหล่านั้นก็สัมฤทธิ์ผล

ความสำเร็จในการสกัดกั้นการโจมตีของคลื่นสึนามิประหลาด ทำให้พื้นที่ในดินแดนฝั่งตะวันตกกลับมาหายใจได้

อีกครั้ง กิจการแลกเปลี่ยนธัญพืชก็ค่อยๆ ได้รับการฟื้นฟู และการจัดระเบียบใหม่

พอรับคิดว่าการแลกเปลี่ยนเมล็ดธัญพืชในครั้งนี้จะล้มเหลวลงกลางคันเช่นเดียวกับทุกครั้งที่ผ่านมา

เนื่องจากทุกครั้งที่ทางส่วนกลางส่งผู้รับผิดชอบคนใหม่ลงมา มันก็มักจะเป็นเช่นนั้นเสมอ

ในตอนแรก พวกเขาจะทำการซ่อมแซมคลังสินค้าและเก็บเกี่ยวผลผลิตในฤดูกาลเก็บเกี่ยวเอาไว้ในคลัง แต่ธัญพืชเหล่านั้นกลับไม่เคยได้รับการแจกจ่ายถึงมือชาวนาชาวไร่ที่อดอยากมานานกว่าสองปีเลย อีกทั้งส่วนใหญ่ยังถูกเปลี่ยนเป็นเงินเข้ากระเป๋าของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแทนด้วย

นอกจากนี้ แม้พวกเขาจะแจกจ่ายธัญพืชที่ปนเปื้อนเศษฟางออกไปหลายชนิด และเก็บข้าวสาลีที่ผ่านกระบวนการขัดสีมาแทน ก็ยังไม่สามารถเติมคลังเสบียงให้กลับมาเต็มได้เหมือนเดิม

ในบางครั้ง เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบก็พยายามจัดการและแก้ไขปัญหากันอย่างเต็มที่ แต่สุดท้ายธัญพืชที่นำออกมาจากคลังก็ยังถูกลักลอบนำไปเก็บไว้ในวิหารและในบ้านของบรรดาข้าราชการแทนอยู่ดี

ฟอร์บเคยคิดว่า หากให้เหล่าผู้นำทางการทหารนำัญพิชทั้งหมดไปเก็บไว้ในคลังปราสาทของตัวเองเลยยังจะดีเสียกว่า เพราะอย่างน้อยก็จะมีเหตุการณ์ที่กองทัพต้องไปเผชิญหน้ากับคลื่นสัตว์ประหลาดต่างๆ ที่ขาดแคลนเสบียง

แต่ครั้งนี้มันต่างออกไป เนื่องจากกองทัพตะวันตกได้รับการจัดระเบียบแล้ว

ไม่มีผู้นำทางการทหารของกองทัพตะวันตกคนใดกล้าใช้ข้ออ้างเรื่องเสบียงทหารเข้ามายึดเสบียงในคลังอีก

เหล่าขุนนางและข้าราชการเองก็เช่นกัน เห็นได้ชัดว่าหากมีใครคิดจะต้องคลังเสบียงที่อยู่ภายใต้การดูแลของแกรนด์-ดัชเชสเอฟบรอน กองทัพตะวันตกย่อมไม่มีทางอยู่เฉย

ในความเป็นจริง เมื่อช่วงฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา มีข้าราชการท้องถิ่นคนหนึ่งพยายามลักลอบนำัญพิชจากคลังเสบียงไปใช้เป็นการส่วนตัว แต่กลับถูกเหล่าอัศวินจากกองทัพตะวันตกซึ่งคอยดูแลอยู่ในบริเวณนั้นจับได้ ผลสุดท้ายคือเขาถูกจับแขวนไว้บนกำแพงปราสาท ผู้ที่เคยดูหมิ่นว่าเจ้าของกิจการนี้เป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งจึงหมดความคิดเช่นนั้นไปในทันที

ฟอร์บถูกเรียกตัวมาพบกับลิเซียในช่วงเวลานั้น โดยลิเซียได้กล่าวเอาไว้เช่นนี้

“ท่านหญิงบอกให้ข้าลองพบเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร
ดูนะคะ ท่านบอกว่าต่อให้สามารถป้องกันคลื่นสึนามิประหลาด
ครั้งต่อไปได้ แต่หากสถานการณ์ยังคงเป็นเช่นนี้ ดินแดนฝั่ง-
ตะวันตกก็คงจะไม่สามารถกลับมาอุดมสมบูรณ์ได้ง่ายๆ”

“ปะ...เป็นเช่นนั้นครับ”

ฟอর্বเอ่ยเสียงตะกุกตะกัก

แม้ตระกูลมอร์เทนจะเป็นเพียงตระกูลขุนนางตำแหน่ง-
บารอนในชนบท แต่ก็นับว่าเป็นตระกูลที่มีตำแหน่ง และมี
สถานะสูงส่งกว่าเขาซึ่งเป็นสามัญชนมากนัก อีกทั้งลิเซียยัง
เป็นหญิงรับใช้ที่ได้รับคำสั่งจากแกรนด์ดัชเชสเอฟรอนโดยตรง
สถานะของหล่อนจึงสูงศักดิ์เกินกว่าที่เขาจะตอบโต้อะไรได้

“ท่านหญิงยังบอกอีกว่า หากมีเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร
คนใดที่มีความสามารถ และเคยคิดหาวิธีปรับปรุงแก้ไขสถานการณ์
การเก็บเกี่ยวในดินแดนฝั่งตะวันตกมาก่อน ก็ให้ช่วยสนับสนุน
เขาอย่างเต็มที่นะคะ”

ลิเซียยิ้มอย่างอ่อนโยน

“พอเข้ามาที่นี่แล้วลองสอบถามดู ทุกคนก็พูดเป็นเสียง
เดียวกันว่าเซอร์ฟอর্বคือผู้ที่เหมาะสมที่สุดค่ะ”

นั่นคือจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา

บุคลากรและงบประมาณสำหรับกิจการแลกเปลี่ยนัญพิช ส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้ในการสนับสนุนฟอรั่ม และเมื่อมีการเปิดเผยว่าเขาได้รับการสนับสนุนจากแกรนด์ดัชเชสเอฟบรอน เหล่าข้าราชการท้องถิ่นจึงได้เข้ามาให้ความช่วยเหลือเขาอย่าง หลีกเลียงไม่ได้ สมาคมผู้ค้าัญพิชในดินแดนฝั่งตะวันตก และกองทัพตะวันตกเองก็ให้ความร่วมมือในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

ผลที่ตามมาหลังจากนั้นคือ เมื่อผ่านไปเพียงครึ่งปี สถานการณ์ก็ดูดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

แม้ปริมาณการเก็บเกี่ยวข้าวสาลีจะเพิ่มมากขึ้น แต่นั่นก็เป็นเพียงส่วนเล็กๆ เท่านั้น

เมื่อมีฟอรั่มที่รู้ทุกความเคลื่อนไหวของผลผลิตในพื้นที่ซึ่ง เขารับผิดชอบคอยจับตาดูอยู่ ก็ไม่มีข้าราชการทุจริตคนใดที่สามารถรีดไถเอาผลประโยชน์ไปได้โดยง่าย

นอกจากนี้ เขายังมีตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟบรอนและ กองทัพตะวันตกคอยให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง อีกทั้งยัง อยู่ห่างไกลจากเมืองหลวงและพระราชวังเกินกว่าจะสามารถ ควบคุมด้วยกลยุทธ์ทางการเมืองหรือแผนการใดๆ ได้

เมื่อมีเสบียงมากเกินความต้องการ ปริมาณการซื้อขาย ข้าวสาลีก็พุ่งสูงขึ้น สมาชิกของสมาคมผู้ค้าัญพิชในดินแดน-

ฝั่งตะวันตกซึ่งเดิมที่เกิดจากการรวมกลุ่มของร้านค้าประมาณสิบแห่ง ก็ขยายจนมีจำนวนมากกว่าห้าสิบแห่ง

ฟอর্বไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังสามารถรับมือกับมันได้

เขารู้จักผลผลิตทางการเกษตรทุกชนิดที่เจริญเติบโตได้ดีในแต่ละพื้นที่ของดินแดนฝั่งตะวันตก แม้กระทั่งพืชที่ปลูกไว้เป็นอาหารทดแทนก็ไม่มีข้อยกเว้น

ชาวไร่ชาวนาที่ยากจนและต้องการเงินก็สามารถใช้พืชผลอื่นๆ ในการดำรงชีวิต และนำข้าวสาลีที่มีมาขายแทนได้

ด้วยเหตุนี้ คลังเสบียงที่จัดตั้งขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนเมล็ดธัญพืชจึงได้รับการเติมเต็มอย่างรวดเร็ว และเนื่องจาก การเก็บเกี่ยวยังคงดำเนินต่อไป ดังนั้น ผลลัพธ์ที่ดีย่อมต้องตามมาอีกในอนาคต

และดูเหมือนว่าในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า สถานการณ์ก็น่าจะดีขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลใดที่ทำให้ฟอর্বหยุดยั้งได้เลย

ลิเซียเองก็ยิ้มออกมาเช่นกัน

“ชาวดีที่ว่่านั้นคืออะไรหรือคะ”

“อีกไม่นาน ทางวิหารก็จะจัดเทศกาลเก็บเกี่ยวแล้วนี่ครับ”

“ใช่ค่ะ”

“ตอนนี้เราสามารถนำ ‘เมลเบิร์น’ ขึ้นถวายที่แท่นบูชาได้แล้วนะครับ วันนี้ท่านบิชอปได้ให้การตอบรับมาอย่างชัดเจนแล้ว”

ฟอรับกล่าว หากกำลังยืนอยู่ เขาคงกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจไปแล้ว ลิเซียเองก็ยิ้มกว้างไม่แพ้กัน

“เป็นข่าวดีจริงๆ ค่ะ”

“ใช่ครับ! ถึงอย่างไรมันก็เป็นพืชผลที่มาจากดินแดนของสัตว์ประหลาด หากต้องการแพร่กระจายผลผลิตอย่างถูกต้องก็ควรให้ทางวิหารรับรองก่อนจะดีกว่า”

ฟอรับกล่าวด้วยน้ำเสียงลึกลับ

‘เมลเบิร์น’ คือชื่อของนักบุญที่เคยช่วยชีวิตผู้คนนับล้านด้วยข้าวสาลีจำนวนสิบกระสอบ

เมื่อฟอรับค้นพบผลผลิตทางการเกษตรที่เรียกว่า ‘พืชของคาร์มห์’ เขาก็ตั้งชื่อให้มันตามชื่อของนักบุญทันที ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้วิหารตั้งตนเป็นศัตรูกับพืชชนิดใหม่นี้โดยไม่มีเหตุผล

มันเป็นพืชที่เจริญเติบโตได้ดีในเขตพื้นที่แห้งแล้งและหนาวเย็น ดังนั้นเมื่ออยู่ในดินแดนฝั่งตะวันตก เพียงแค่หว่านเมล็ดทิ้งไว้และรอให้ถึงฤดูใบไม้ร่วง มันก็จะเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ฟอร์บสัมผัสได้ในทันทีว่าพืชชนิดนี้สามารถกินได้

การที่มันสามารถปลูกได้แม้กระทั่งในฤดูหนาวก็ถือเป็นข้อดีที่ยากจะหาข้อใดเปรียบ นอกจากจะสามารถปลูกทิ้งไว้ให้เจริญเติบโตได้เองแล้ว มันยังไม่จำเป็นต้องเปลืองแรงงานและไม่ทำให้ดินเสื่อมสภาพเกินไปด้วย

เมื่อพิจารณาจากสภาพแวดล้อมในการเจริญเติบโตก็สามารถคาดเดาได้ไม่ยากว่ามันมีต้นกำเนิดมาจากดินแดนทางเหนือ

ฟอร์บเชื่อว่าพืชชนิดนี้อาจแพร่กระจายมาจากพื้นที่ซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์ประหลาดโดยบังเอิญ อาจจะติดตัวพวกมันมาหรือไม่ก็แพร่กระจายผ่านมูลสัตว์ที่ถูกถ่ายทิ้งไว้

หากสามารถแพร่พันธุ์พืชชนิดนี้ได้สำเร็จ พวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องกังวลกับความอดอยากในช่วงฤดูหนาวอีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม ลิเซียรู้ดีว่าพืชชนิดนี้ถูกแพร่กระจายไปตามสถานที่ต่างๆ ด้วยฝีมือของทหารบางส่วนจากกองทัพตะวันตกโดยพวกเขาได้ปลูกมันไว้ใต้รั้วบ้านของตัวเอง หรือไม่ก็แอบปลูกไว้ตามทุ่งนา จากนั้นฟอร์บจึงไปค้นพบมันเข้า

แต่หล่อนก็ยังคงแสวงหาเป็นไม่รู้จะอะไรแล้วยิ้มออกมา

“ดีจังเลยนะคะ ท่านหญิงเองก็คงดีใจมากแน่ๆ”

“ช่วยยกความดีความชอบให้ท่านประธานสมาคมผู้ค้า-
ัญชีพีซีในดินแดนฝั่งตะวันตกด้วยนะคะ เขาเองก็ลงมือลงแรง
ไปมากเหมือนกัน”

“แน่นอนค่ะ ถ้าอย่างนั้นข้าคงต้องเขียนจดหมายใหม่
เสียแล้ว ท่านหญิงจะต้องชื่นชมทั้งสองท่านอย่างแน่นอนค่ะ”

การมีคนอย่างฟอร์บมาช่วยงานนั้นทำให้ทุกอย่างสามารถ
ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

ตอนที่อาร์ทีเซียบอกให้ลองไปพบเจ้าหน้าที่ส่งเสริม-
การเกษตรดู เธอจะรู้อยู่แล้วหรือเปล่า ว่าทุกอย่างสามารถ
คลี่คลายได้อย่างง่ายดายถึงเพียงนี้

ตอนที่แรกที่ได้รับคำสั่ง ลิเซียเองก็ยังไม่ค่อยแน่ใจในเจตนา
ของอาร์ทีเซียเท่าไรนัก หล่อนจึงได้แต่ปฏิบัติตามคำสั่งไปเท่านั้น

แต่เมื่อมาลองคิดดู บางทีอาร์ทีเซียอาจจะรับรู้ถึงการมีอยู่
ของฟอร์บอยู่แล้วก็ได้

สมาคมผู้ค้าัญชีพีซีในดินแดนฝั่งตะวันตกเองก็เช่นกัน
ลิเซียมั่นใจว่าอาร์ทีเซียจะต้องเป็นคนก่อตั้งมันขึ้นมาอย่าง
แน่นอน

หากไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมเกิดขึ้นตามมา ไม่ว่าจะบริหารและจัดการระบบแลกเปลี่ยนเมล็ดธัญพืชได้ดีแค่ไหน ดินแดนฝั่งตะวันตกก็ไม่มีทางหลุดพ้นจากความอดอยากได้

ต่อให้พัฒนาเกษตรกรรมจนมีเสบียงมากเกินความต้องการ และบริหารจัดการพวกข้าราชการได้ดี แต่หากธุรกิจการค้าไม่สามารถยืนได้ด้วยลำแข้งของตัวเอง สุดท้ายก็คงไม่พ้นต้องเสียผลประโยชน์ให้เหล่าพ่อค้าแม่ค้ารายใหญ่จากศูนย์กลางจักรวรรดิและดินแดนฝั่งตะวันออกอยู่ดี

เหล่าราษฎรจะต้องหลุดพ้นจากการถูกเอารัดเอาเปรียบ และความอดอยากให้ได้เสียก่อน จึงจะสามารถอาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินของตนเองได้ และนั่นก็เป็นหนทางเดียวที่พวกเขาจะสามารถปกป้องแผ่นดินนี้เอาไว้ได้

ทุกสิ่งล้วนเชื่อมโยงถึงกัน

แม้การเปลี่ยนแปลงจะเพิ่งเริ่มต้น แต่ทุกอย่างได้เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว

ตราบไคที่จักรพรรดิไม่ยึดกิจการแลกเปลี่ยนธัญพืชไปจากมือของอาร์ทีเซีย หรือเปลี่ยนตัวผู้บังคับบัญชาระดับสูงเพื่อกำจัดอิทธิพลของเซดริกในกองทัพตะวันตก ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น

หากทุกอย่างผ่านไปด้วยดี พวกเขาก็อาจจะสามารถรับมือกับการโจมตีครั้งต่อไปของคลื่นสัตว์ประหลาดได้โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเซดริก ทั้งยังสามารถรับมือกับภัยน้ำท่วมและโรคระบาดด้วยตัวเองได้อีกด้วย

“ข้าต้องทำอะไรที่ดินแดนฝั่งตะวันตกหรือคะ”

ตอนที่หล่อนถาม อาร์ทีเซียได้ให้คำตอบเอาไว้เช่นนี้

“จงเชื่อมั่นเอาไว้ว่ามนุษย์มีพลังที่จะเอาชนะอุปสรรคด้วยตัวเองได้”

ตอนนี้ ลิเซียกลับคิดว่าคำตอบนั้นยังไม่เพียงพอ

การจะก้าวข้ามสิ่งใดได้นั้นจำเป็นต้องมีมากกว่าความเชื่อมั่นและความกล้าหาญ หากตอนนั้นหล่อนสามารถเห็นในสิ่งที่อาร์ทีเซียมองเห็นได้ด้วยก็คงดี

เทศกาลเก็บเกี่ยวจะถูกจัดขึ้นในวันที่การเก็บเกี่ยวข้าวสาลีครั้งสุดท้ายเสร็จสิ้น

ธรรมเนียมนี้เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยที่ยังไม่มีการสร้างมหาวิหาร แม้ในสมัยนั้นจะมีวิหารอยู่แล้ว แต่วิหารเหล่านั้นก็ยังไม่มีความเป็นระบบระเบียบบออย่างเช่นทุกวันนี้

วิหารในยุคเริ่มแรกนั้นนับถือและบูชาพระเจ้าองค์เดียวกัน พวกเขาให้ความเคารพต่อนักบุญและนักบุญหญิง รวมทั้งปฏิบัติตามธรรมเนียมเดียวกัน แต่ถึงกระนั้นแต่ละวิหารก็มีหลักการปฏิบัติที่แตกต่างกันไป

นอกจากนี้ พิธีกรรมก็มีความแตกต่างกันเล็กน้อย ขอบเขตอิทธิพลของศาสนาในแต่ละพื้นที่นั้นครอบคลุมหมู่บ้านเพียงไม่กี่แห่ง หรือไม่ก็แค่เมืองสองเมืองเท่านั้น ดังนั้นจึงสามารถประกอบพิธีกรรมในวันเก็บเกี่ยวครั้งสุดท้ายภายในพื้นที่ของตนได้ทันที

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิหารถูกควบคุมโดยอำนาจส่วนกลาง และอำนาจทางโลกผนวกรวมเข้ากับราชวงศ์แห่งจักรวรรดิ-กราเธส พวกเขาก็ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้อีกต่อไป

ราชวงศ์ไม่ต้องการให้ขุนนางท้องถิ่นใช้พิธีกรรมทางศาสนาสร้างอิทธิพลเหนือชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้น ขณะเดียวกัน เหล่าบิชอปในมหาวิหารก็ต้องการยกระดับอำนาจของมหาวิหารผ่านการควบคุมพิธีกรรมทางศาสนา

ด้วยเหตุนี้ พิธีขอพรเพื่อการเก็บเกี่ยวและเทศกาล-เก็บเกี่ยวจึงสามารถจัดขึ้นได้แค่ในมหาวิหารเท่านั้น และ

ในทั้งสองพิธีกรรมนี้ จักรพรรดิจะต้องเสด็จเข้าร่วมเพื่อ
จุดเทียนถวายสักการะด้วยพระองค์เอง

แม้ในสมัยปัจจุบัน ศูนย์กลางของความมั่งคั่งจะเปลี่ยนมา
เป็นภาคการค้าและอุตสาหกรรมอย่างชัดเจนแล้ว แต่ความสำคัญ
ของเกษตรกรรมก็ไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย

หากจะกล่าวว่าพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของจักรวรรดินั้น
ได้รับมาจากการครอบครองที่ดินทั้งหมดที่มีความอุดมสมบูรณ์
เอาไว้ก็คงไม่ใช่เรื่องเกินจริงนัก

แม้จะมีผู้อพยพเนื่องจากภัยพิบัติทุกปี แต่จำนวน
ประชากรของจักรวรรดิก็น่าจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และไม่ว่า
สงครามและการซูดริตจะสร้างความยากแค้นเพียงใด แต่หากมี
ผลผลิตที่อุดมสมบูรณ์ต่อเนื่องกันเพียงสองถึงสามปี สถานการณ์
ทุกอย่างก็จะฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว

หากจักรวรรดิยุติการค้าระหว่างอาณาจักร และกักตุน
เสบียงอาหารรวมทั้งวัตถุดิบทั้งหมดไว้แต่เพียงผู้เดียว ก็จะไม่
มีอาณาจักรใดสามารถอยู่รอดต่อไปได้

ไม่ต้องพูดถึงดินแดนทางตอนเหนือที่โดนจักรวรรดิ
บีบบังคับให้ยอมศิโรราบด้วยปัญหาขาดแคลนเสบียง เพราะ
หากจักรวรรดิปิดกั้นท่าเรือเพื่อยุติการค้าทางทะเลจริง แม้แต่

อาณาจักรเอียนชี่ผู้มั่งคั่งที่หากจับชาวบ้านธรรมดาซึ่งเดินอยู่ตามท้องถนนมาดูเครื่องแต่งกายก็น่าจะพบว่าพวกเขาสวมถุงเท้าใหม่¹กันทุกคน ก็ยังไม่อาจหลุดพ้นจากการอดตายได้

และจักรพรรดิในหลายๆ รัชสมัยที่ผ่านมาต่างก็รู้ความจริงข้อนี้เป็นอย่างดี

เมื่อจักรพรรดิเสด็จมายังมหาวิหารเพื่อประกอบพิธีด้วยพระองค์เอง ขุนนางทั้งหลายก็ต้องติดตามมาด้วยโดยปริยาย

ในเวลานี้ เหล่าขุนนางที่มาร่วมงานไม่ได้สนใจพิธีขอพรเพื่อการเก็บเกี่ยวหรือเทศกาลเก็บเกี่ยวอีกต่อไป เพราะสิ่งที่สำคัญกว่าคือ มันเป็นงานพิธีการสำคัญที่จักรพรรดิเสด็จมาเข้าร่วมอย่างเป็นทางการ

ยิ่งเป็นพิธีกรรมเช่นนี้ด้วยแล้ว ใครจะแต่งกายมาอย่างไร และเลือกที่จะยืนอยู่ข้างใคร ก็ล้วนแต่แสดงให้เห็นถึงทิศทางของอำนาจได้อย่างชัดเจน

เหล่าขุนนางที่มาถึงก่อนต่างจับกลุ่มกระจายตัวกันอยู่ตามสวนกว้างของมหาวิหาร พร้อมกับจิบชาและทานของว่างเบาๆ

---

¹ ใช้เป็นสัญลักษณ์แทน 'ความมั่งคั่งและความเจริญรุ่งเรือง' เพื่อสื่อว่าแม้แต่ชาวบ้านธรรมดา ก็ยังแต่งกายอย่างหรูหรา

ยังเหลือเวลาอีกมากก่อนที่จะพิธีจะเริ่มต้นขึ้น กระทั่งข่าวการเคลื่อนไหวบนเสด็จขององค์จักรพรรดิก็ยังไม่มีความ

“ปีนี้จักรพรรดินี้ก็ทรงดเข้าร่วมงานอีกแล้วหรือคะ”

“ปีที่แล้วคิดว่าพระองค์จะเสด็จมา แต่สุดท้ายก็ไม่เสด็จมาไม่ใช่หรือคะ”

“แต่ครั้งนี้มันต่างจากปีที่แล้วนี่คะ ท่านแกรนด์ดยุก-เอพเบิร์อนกับท่านแกรนด์ดัชเชสเองก็อยู่ที่เมืองหลวงด้วย”

เสียงพูดคุ้ยซุบซิบดังไปทั่วบริเวณ

“แต่จะว่าไป...พอไม่มีมิลไธรา มาขวางหูขวางตาเช่นนี้บรรยากาศก็ดูสดใสขึ้นเยอะเลยนะคะ”

“ถ้าเป็นงานเลี้ยงก็ว่าไปอย่าง แต่นางเล่นแสดงตัวจนเกินงามในงานพิธีการเช่นนั้น ก็ต้องดูไม่เหมาะสมอยู่แล้วล่ะคะ”

“แต่ฝ่าบาทก็ทรงทำเกินไปนะคะ ถึงอย่างไรลอร์ด-ลอร์เรนซ์ก็...”

“ซัวร์...เจียบก่อนเถอะคะ”

“อะไรกันคะ ตอนนี้เราไม่จำเป็นต้องระวังคำพูดขนาดนั้นแล้วนี่”

สตรีสูงศักดิ์ที่เป็นคนเปิดประเด็นกล่าวอย่างไม่มีหระ
อย่างไรก็ตาม คนที่เตือนให้หล่อนระวังคำพูดกลับลดเสียงลง
แล้วกล่าว

“ถึงอย่างนั้นก็ระวังไว้ก่อนดีกว่าค่ะ เราทุกคนต่างก็ได้ยิน
ว่าช่วงนี้ฝ่าบาทไม่ค่อยเสด็จออกมานอกพระราชวังเลย แต่ใคร
จะรับประกันได้ละคะว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นเพราะรู้สึก
โศกเศร้าจริงๆ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหล่าผู้คนที่พากันสงบปากสงบคำลง
ทันที

แม้จะไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนหรือคนเหล่านั้น
เป็นใคร แต่ทุกคนต่างก็รู้ว่าจักรพรรดิทรงมีองค์ประทับอยู่
ภายใต้บังคับบัญชา และนั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่สามารถพูดออกมา
ในที่สาธารณะได้

ตบ! ตบ!

ในขณะนั้นเอง เสียงรองเท้าทหารก็กระทบกับพื้นดังสนั่น
เศษใบไม้ที่กองอยู่บนพื้นก็สั่นไหวไปตามแรงสะเทือน

ทุกสายตาต่างจับจ้องไปยังที่มาของเสียงนั้น

รถม้าของตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟเฟรอนค่อยๆ เล่นเข้ามา
ในสวน แม้จะไม่มีรถติดอาวุธ แต่ก็ยังมีเหล่าอัศวินในชุดเกราะ-

เต็มยศคอยล้อมขบวนรถม้าทั้งด้านหน้าและด้านหลังเอาไว้ตลอดเวลา

ผู้ที่กำลังพูดคุยกันอยู่ต่างก็เงยบลง

เมื่อรถม้าจอดสนิท แกรนด์ดยุกเอฟเบรอนก็ก้าวลงมาก่อนเป็นคนแรก รูปร่างสูงโปร่งในเครื่องแบบพิธีการสีน้ำเงินเข้ม ทำให้หญิงสาวหลายๆ คนถึงกับเผลอส่งเสียงร้องออกมาเบาๆ ด้วยความตื่นเต้น

แกรนด์ดยุกเอฟเบรอนยื่นมือเข้าไปในรถม้า ก่อนจะช่วยประคองภรรยาของเขาลงมาด้วยตัวเอง

แกรนด์ดัชเชสกำลังอยู่ในช่วงท้องแก่ใกล้คลอด แม้ี่จะเป็นเรื่องที่น่ายินดี แต่ด้วยสภาพร่างกายที่อ่อนแอ เธอจึงดูน่าเห็นอกเห็นใจไปในเวลาเดียวกัน

บรรยากาศตึงเครียดภายในสวนค่อยๆ ผ่อนคลายลง

โดยปกติแล้ว มหาวิหารจะไม่อนุญาตให้นำม้าและรถม้าเข้ามาในสวน เว้นแต่จะเป็นรถม้าของจักรพรรดิและจักรพรรดินีเท่านั้น

แต่ในครั้งนี่ ดูเหมือนจะมีเหตุผลบางประการที่ทำให้ต้องนำทั้งหน่วยอัศวินและรถม้าเข้ามาเช่นนี้

“ดูเหมือนจะยังปลอดภัยดีอยู่นะคะ”

เคาน์เตสฟาเอลลันด์ยกพัดขึ้นมาปิดปาก ก่อนหันไป
กระซิบข้างหูมาร์เซอเนสคาเมลเลีย

อาร์ทีเซียเริ่มเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านและไม่ยอมออกไปไหน
ตั้งแต่ช่วงที่อายุครรภ์เกินห้าเดือน

ในระยะแรกของการตั้งครรภ์ อาร์ทีเซียยังคงมีงานที่ต้อง
ทำ และยังต้องขอบคุณผู้คนที่มาร่วมแสดงความยินดี ดังนั้น
เธอจึงได้พบปะผู้คนอยู่บ้าง แต่หลังจากที่ลอร์เรนซ์ถูกปลดออก
จากตำแหน่งในกองทัพปราบปรามดินแดนทางตอนใต้แล้ว
เดินทางกลับมา เธอก็ไม่ยอมออกไปไหนและไม่ได้ต้อนรับใคร
อีกเลย

ด้วยเหตุนี้ จึงมีคำพูดลือกันไปต่างๆ นานา

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่แกรนด์ดัชเชสผู้มีร่างกายอ่อนแอเป็น
ทุนเดิมอาจจะแท้งลูกไปแล้ว แต่เลือกที่จะปิดบังไว้ หรือไม่เธอก็
อาจจะไม่ได้ตั้งครรภ์มาตั้งแต่แรก

แต่สุดท้าย ภาพที่เห็นก็พิสูจน์ได้แล้วว่าเรื่องทั้งหมดนั้น
เป็นเพียงข่าวลือ

มาร์เซอเนสคาเมลเลียแสรังยิ้มออกมาบางๆ

“ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่าพอถึงเวลาคลอด สุดท้ายความก็ต้อง
แตกอยู่ดี แล้วนางจะโกหกไปทำไมกันล่ะ”

“อืม...แต่ตอนนั้นก็ยุ่งวุ่นวายกันไปหมดเลยนี่คะ เรื่องที่นางเกือบจะแทงลูกเพราะทางวิหารนะคะ”

“ถ้านางโกหกเพราะต้องการหาเหตุผลในการโจมตีจริงๆ นางก็คงบอกว่าตัวเองแทงลูกไปแล้วละ”

ที่ยิ่งไปกว่านั้น ต่อให้อาร์ที่เซียจะสามารถโกหกเช่นนั้นได้ แต่เหล่าข้าราชบริพารของตระกูลแกรนด์ดยุกเอฟ්රอนก็คงไม่มีทางโกหกได้อยู่ดี โดยเฉพาะเมื่อเป็นเรื่องทายาทของตระกูล ถึงอย่างไร เหตุผลที่พวกเขาสามารถนำธม্মาเข้ามาในเขต-มหาวิหารได้นั้นก็ชัดเจนอยู่แล้ว

ก่อนหน้านี้ วิหารเคยทำให้ชีวิตของอาร์ที่เซียตกอยู่ในอันตรายมาแล้วครั้งหนึ่ง และคราวนี้เธอก็กำลังตั้งครรภ์ในระยะใกล้คลอด พวกเขาจึงจำเป็นต้องมอบความสะดวกสบายให้เธออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เนื่องจากนี่เป็นสถานการณ์ที่อดพูดถึงไม่ได้ สายตาของใครหลายๆ คนจึงจับจ้องมาที่พวกเขา

เซดริกเอื้อมมือไปโอบไหล่ของอาร์ที่เซียไว้เบาๆ ราวกับต้องการบดบังเธอจากสายตาเหล่านั้น ก่อนจะเอ่ยถาม

“รู้สึกไม่สบายตรงไหนบ้างหรือเปล่าครับ”

“ไม่เป็นไรเลยค่ะ เหลืออีกตั้งสองสัปดาห์กว่าจะถึงวันที่กำหนด”

“ข้าก็บอกแล้วไงครับว่ามาคนเดียวได้”

“แต่ฉันมันเป็นพิธีกรรมที่จัดขึ้นอย่างเป็นทางการเชียวนะคะ ข้าออกมาให้คนอื่นเห็นหน้าบ้างน่าจะดีกว่า”

แม้จะเคลื่อนไหวไม่ค่อยสะดวก แต่เธอก็ตัดสินใจแล้วว่าควรจะมา

นี่เป็นงานพิธีการสำคัญครั้งแรกที่จัดขึ้นหลังจากเซดริกได้รับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการปกครอง

ในช่วงเวลานี้ ทั้งแกรนด์ดยุกและแกรนด์ดัชเชสรอयरต่างก็ออกจากเมืองหลวงไปปฏิบัติหน้าที่ในฐานะคณะทูตพิเศษ มิลาโรวาและลอว์เรนซ์ก็มักจะอยู่เคียงข้างจักรพรรดิตลอดเวลา ไม่ได้อยู่ที่นี้

นั่นหมายความว่า เชื้อพระวงศ์ที่จะสามารถเดินตามจักรพรรดิขึ้นไปยังแท่นบูชาได้มีเพียงเซดริกคนเดียวเท่านั้น

นี่เป็นโอกาสที่เธอไม่สามารถปล่อยให้หลุดมือไปได้ ในช่วงเวลาเช่นนี้ การที่คู่สามีภรรยาเย็นอยู่เคียงข้างกัน ย่อมสร้างความประทับใจได้ดีกว่าการปล่อยให้เซดริกเย็นอยู่เพียงลำพัง

ประเด็นที่จะถูกนำไปพูดถึงก็เช่นเดียวกัน
อาร์ทีเซียรู้ดีว่ามีข่าวลืออะไรบางอย่างที่กำลังแพร่กระจายอยู่
ข้างนอก ต่อให้ไม่ต้องถาม เธอก็พอจะเดาออก

และการปรากฏตัวในช่วงที่กำลังท้องแก่เช่นนี้ ก็จะช่วย
เสริมสร้างความประทับใจให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น

ทั้งเซตริกและบรรดาผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขาต่างก็
กังวลกันมากเกินไป ต่อให้ตอนนี้เธอเจ็บท้องคลอดขึ้นมา
กะทันหัน ก็คงไม่เป็นอันตรายใดๆ ต่อเด็กในครรภ์แล้ว

บิชอปนิกอสเป็นผู้ออกมาต้อนรับ

“ยินดีต้อนรับครับ ท่านแกรนด์ดยุก ท่านแกรนด์ดัชเชส
เราติดตั้งหลังคาผ้าใบและจัดเตรียมเก้าอี้ไว้ให้นั่งพักผ่อนได้
อย่างสะดวกสบายเรียบร้อยแล้วครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

อาร์ทีเซียกล่าวขอบคุณ ก่อนที่ทั้งสองจะเดินตามบิชอป-
นิกอสมาบริเวณใต้หลังคาผ้าใบซึ่งอยู่ใกล้แท่นบูชา

จากนั้นเซตริกก็เอ่ยขึ้น

“ข้าพหามอบกับพยาบาลผดุงครรภ์มาเพื่อกรณีฉุกเฉิน
ด้วยนะคะครับ ท่านบิชอป”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นข้าจะสั่งให้คนจัดเตรียมห้องไว้ให้ นะครับ”

บิชอปนิกอสมีสีหน้าหงงเหล็กน้อย แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะสามารถปฏิเสธหรือมองข้ามไปได้

“ท่านกังวลเกินไปแล้วค่ะ”

“เดินทางด้วยรถม้ามาตั้งไกลขนาดนี้ ท่านต่างหากครับที่ประมาทเกินไป”

กล่าวจบ เซดริกก็ค่อยๆ ประคองอาร์ทีเซียนั่งลงบนเก้าอี้ แม้ปากจะบอกว่าไม่เป็นไร แต่ทั้งขาและบริเวณหลังของอาร์ทีเซียก็ยังรู้สึกเจ็บแปลบๆ เธอจึงเอนตัวพิงเก้าอี้อย่างช้าๆ โดยอาศัยแรงประคองจากเซดริก

จากนั้นก็ยิ้มบางๆ แล้วเอ่ย

“ได้ออกมาสูดอากาศข้างนอกแบบนี้ รู้สึกดีขึ้นเยอะเลยค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้วครับ”

เซดริกหย่อนตัวนั่งลงข้างๆ แล้วจัดหมอนรองหลังให้เธอด้วยตัวเอง

“หิวน้ำหรือเปล่าครับ ข้าไปเอาอะไรมาให้ท่านไหม”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ น้ำก็มีอยู่แล้ว”

อาร์ทีเซียเอ่ยพลางยกแก้วน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กๆ ข้าง
เก้าอี้ให้เขาดู

เซดริกกวาดตาไปรอบๆ เพื่อมองหามีสิ่งใดที่สามารถ
ทำให้เธอได้อีกหรือเปล่า

ขณะเดียวกัน เหล่าอัศวินคุ่มกันก็ยังคงยืนประจำที่ของ
ตัวเองต่อไปอย่างไม่คิดอะไร เนื่องจากพวกเขาคุ่นเคยกับท่าที่
เช่นนี้แล้ว มีเพียงบิชอปนิกอสเท่านั้นที่รู้สึกเหมือนตัวเอง
กลายเป็นส่วนเกิน เขาจึงโค้งให้ทั้งสองเล็กน้อยก่อนจะเดินหลบ
ออกไปเงียบๆ

อาร์ทีเซียโบกมือเบาๆ เพื่อบอกว่าเธอไม่เป็นไรจริงๆ

“วันนี้ไม่มีเรื่องที่ทำให้ข้าต้องลำบากเลยนะคะ ข้าจะนั่ง
สุดกลืนฤดูใบไม้ร่วงไปเงียบๆ ถ้าพิธีเสร็จสิ้นเมื่อไหร่ก็จะกลับ
ทันทีค่ะ”

“สัญญาแล้วนะคะ”

“ข้าจะนั่งพักอยู่ตรงนี้นะคะ แต่ท่านเซดริกจะมัวพักอยู่
ไม่ได้ค่ะ”

อาร์ทีเซียเอ่ยพลางชี้ไปยังเหล่าผู้คนที่กำลังยืนอยู่ห่างๆ
ด้วยท่าที่ร้อใจราวกับต้องการจะเข้ามาทักทายเขา เซดริกจึง
ถอนหายใจออกมาเบาๆ